

[Ib Christensen]

Jeg har allerede besvaret et af dem. Hun påpeger, at der står noget om fonds, og siger, at vi først skal have en fondsdebat. Det har jo intet med debatten om skattefrie fonds at gøre. Man kunne kalde det noget andet end fonds. Det eneste, man siger, er blot, at de penge, som erhvervsorganisationer eller fagorganisationer vil give til politiske partier, skal komme ind på en særlig måde, de kan ikke drives ud fra kontingenterne. Hvis nogle medlemmer siger, at det vil de ikke have for deres vedkommende, så skal pengene altså drives ind fra de andre medlemmer, der ikke gør sådanne indvendinger. Det har ikke noget at gøre med det andet problem.

Man kan da godt sætte spørgsmålet om en aktionærmindretalsbeskyttelse i forbindelse med en generel revision eller ændring af aktieselskabsloven, som fru Grethe Fenger Møller var inde på. Det har jeg intet imod.

Det er ikke noget tilfælde, at vi ikke er medforslagsstiller til lovforslaget mod eksklusivaftaler. Vi har tilsagt forslaget vor støtte, og det står vi ved, vi vil stemme for det. Når vi ikke er medforslagsstiller, skyldes det, at vi forudser, at det vil være svært at administrere i praksis på arbejdsmarkedet. Det vil være svært at få det overholdt, og det vil kræve indgreb af langt større rækkevidde end det, der her er tale om. Det her foreslåede mindre indgreb løser i realiteten det store problem med eksklusivaftaler, som jo er, er mennesker ikke for deres død, havde jeg nær sagt, vil stå i en faglig organisation, der betaler til socialdemokratiet eller SF eller DKP, eller hvad det nu er, og som hellere vil gå arbejdsløse. Det er det problem, der er den store anstødssten. Forholdet er ikke det, at folk ikke vil være fagligt organiseret, det vil de gerne; der er næsten ingen, der ikke vil. Problemet er de misbrug, der er tale om. En afskaffelse af eksklusivaftaler vil selvfølgelig løse problemet, men vort forslag vil faktisk løse det på en meget mindre indgribende, meget mere lempelig måde.

Men bevares, vi synes, det i princippet må være sådan, at den enkelte selv må bestemme, om han vil være organiseret eller ej, og hvor han vil være organiseret. Det er den ene side af organisationsfriheden. Den anden er den, jeg berørte før, nemlig arbejdsmarkedsorganisationernes frie ret til at tilkæmpe sig de bedst mulige vilkår uden statens indblanding. Organisationsfriheden har altså efter

vores opfattelse disse to sider, som begge skal respekteres. Men vi mener altså, at der kan være problemer med at få gennemført et eksklusivforbud i praksis, uagtet vi i princippet er tilhængere af det. Det foreliggende forslag er derimod overskueligt, for det har som sagt været gældende på den anden side af Nordsøen siden før første verdenskrig.

Jeg vil sige til fru Lilli Gyldenkilde, at der er ikke tale om anslag mod foreningsdemokratiet. Der er tale om, at man beskytter et mindretal – hvis det i det hele taget er et mindretal, for det er et mærkeligt kinesisk æskesystem med de faglige organisationer. Hvis det kom til urafstemning, så er det da langt fra sikkert, at det blev vedtaget ved urafstemning blandt alle LOs medlemmer, at socialdemokratiet, DKP og SF, eller hvem der nu får penge, skulle have dem. Man har aldrig povet at sende det til urafstemning, så jeg ved ikke, om det ikke er et flertal, man i virkeligheden kommer til at beskytte. Men nu vel, det ændrer ikke holdningen hos os, hvis det viser sig at være et mindretal, som ikke vil give til disse forskellige politiske partier. Der er altså ikke tale om, at det er et anslag imod fagbevægelsen, og da forslaget jo i princippet – og også i realiteten – også vil få følger for arbejdsgiversiden, synes jeg ikke, SF skulle være så betænkelig.

Jeg tror, jeg har svaret på de vigtigste spørgsmål, der blev rejst her vedrørende forslaget. Jeg ser hen til, at vi i udvalgsarbejdet kan få drøftet de ting endnu en gang, også på baggrund af det forslag, som nu ligger på folketingets bord igen.

Grethe Fenger Møller (KF):

Jeg vil gerne sige til hr. Ib Christensen, at for mig er det en meget vigtig del af foreningsfriheden, at foreninger selv kan afgøre, hvad de vil foretage sig inden for lovligheds grænser, og hvad de vil anvende deres midler til. Jeg finder, det er vigtigt, at man ikke kan afskediges på grund af et medlemskab eller ikke-medlemskab af en bestemt organisation, men det er lige så vigtigt, at man heller ikke kan hindres ansættelse. Jeg vil godt spørge hr. Ib Christensen: hvad er det for nogle praktiske vanskeligheder, hr. Ib Christensen tænker på, når han siger, at det i praksis vil være umuligt eller særdeles vanskeligt at gennemføre et totalt forbud mod